

BÀI THI KỂ CHUYỆN

LỜI XIN LỖI MUỘN MÀNG

“Nếu có một gia vị làm tăng thêm hơi ấm và ý nghĩa trong cuộc sống...đó chính là tình yêu thương. Nếu có một tình cảm thiêng liêng giúp chúng ta vượt qua bao khó khăn, thử thách...đó cũng chính là tình yêu thương”

Trong cuộc sống, tình yêu thương có muôn vàn hình trạng, nó như một viên đá ngũ sắc lung linh tỏa chiếu sắc màu. Nó có thể xuất phát từ những người thân yêu, cùng huyết thống. Nhưng đôi khi nó lại hiện diện ngay chính những người xa lạ, không máu mủ ruột rà, vô tình gặp nhau, đùm bọc, cứu mang nhau trước sóng gió cuộc đời. Chỉ cần nơi nào có tình yêu thương, nơi đấy thật ấm áp, và hạnh phúc.

Ấy vậy mà, chỉ cần một chút vô tâm, đối xử không tốt với người yêu thương mình, cũng có thể ân hận, day dứt suốt cả cuộc đời. Và đó cũng chính là nội dung mà lớp 9A4 trình bày. Câu chuyện về ***“Lời xin lỗi muộn màng”***

Nó tên là Bi, năm nay được 7 tuổi. Nó phát triển không được bình thường như bao đứa trẻ khác vì chứng bệnh thiếu năng bẩm sinh. Nó lớn lên trong vòng tay đùm bọc, yêu thương của chị Mai. Ban ngày, Mai bán vé tàu ở bến xe, còn Bi bán singum, cùng nhau chắt chiu tiền bạc để sinh sống qua ngày. Tối đến Mai lại đi rửa bát phụ cho chú Tư bán hủ tiếu ở đầu ngõ, còn Bi thì Mai bắt phải tham gia lớp học tình thương ở phường. Mai luôn bảo em: *“Phải học mới hết nghèo nghe Bi!”*.

Bi thương chị lắm!Thấy chị vất vả đi làm từ sáng tới tối, Bi quyết học thật chăm để chị vui lòng. Tuy vậy, có một điều Bi cứ thắc mắc mãi. Từ lúc

ý thức được tới tận bây giờ, Bi chưa bao giờ biết bố mẹ mình là ai, làm gì ?.
Chỉ tưởng tượng qua lời kể của chị Mai mỗi đêm trước khi ngủ.

- Chị ơi! Sao từ nhỏ đến lớn em chưa được gặp bố mẹ mình lần nào hết vậy? Bi ngơ ngác hỏi
- Mai từ tốn trả lời: “ Nhà mình nghèo nên bố mẹ phải ở quê làm ruộng cho người ta để gửi tiền lên cho Bi ăn học đó”
- Vậy quê mình ở đâu vậy chị?
- Quê mình ở Bến Tre, ở đó đẹp lắm Bi ơi. Có nhiều cây dừa cao thiệt là cao, có con sông xanh thiệt là xanh, nhảy xuống tắm một cái là mát rượi luôn đó Bi. À, còn kẹo dừa nổi tiếng lắm, mai một về quê chị mua cho Bi ăn nha.
- Thích quá à chị ơi. Em muốn có tiền về quê liền, về liền.
- Ừ, ráng bán có nhiều tiền, Tết chị mua vé cho về.

Trong tâm trí non nớt của mình, Bi luôn khao khát có ngày hai chị em dành dụm đủ tiền để về thăm bố mẹ, để được kể cho bố mẹ nghe Bi học giỏi thế nào, để được sà vào lòng mẹ mà thủ thỉ Bi nhớ mẹ ra sao. Mỗi lần đi bán ngoài đường, thấy mấy bạn nhỏ được bố mẹ chăm sóc, yêu thương mà Bi buồn lắm. Bi luôn ước có đủ tiền mua vé về quê gặp bố mẹ. Điều ước cháy bỏng ấy càng ngày càng lớn trong lòng. Bi quyết tâm nhất định Tết năm nay phải có tiền để về quê thăm bố mẹ. Một ngày nọ, khi chị Mai đi phụ bán về.

- A! Chị Mai về! Chị Mai về! Chị Mai mệt không?
- Không có mệt đâu Bi ! Mà hôm nay Bi bán được không?
- Bi ấp úng: Dạ ..Dạ...bán được ít lắm
- Mai buồn rầu hỏi: Ít lắm hả ? Thôi được rồi đưa tiền cho chị cất nào.
- Bi móc túi trái: Dạ, 10 ngàn nè
- Chị Mai: Rồi, túi kia nữa...
- Hết chưa ?

- Dạ, hết rồi, hết rồi.

Nhìn vẻ mặt lấm lét của Bi, Mai ngờ vực nên móc túi sau của Bi.

- Trời ơi, bữa nay biết giấu tiền luôn hả Bi ? Chị Mai đã dạy Bi là phải sống thật thà mà.
- Nhưng ...nhưng ..phải giấu để mua vé về quê chứ. Năm nào chị Mai cũng hứa mua vé về quê, mà từ lúc đẻ ra tới giờ không có năm nào được về hết. Bi không biết ba má là ai luôn ?
- Mai dỗ dành em: Rồi, rồi năm nay chị Mai dắt Bi về nha. Chị Mai hứa nha !
- Bi không tin, chị Mai đưa vé đi Bến Tre cho Bi đi, Bi mới tin !
- Mai móc chị Mai đưa cho, còn có một vé để bán à !
- Bi không chịu, chị Mai phải đưa Bi. Bi mới tin !

Để trấn an Bi, chị Mai đành đưa vé cho Bi.

- Nè ! Bi chịu chưa ?
- Dạ ! Bi yêu chị Mai !

Hôm ấy, hai chị em đang bán ở bến xe, bỗng Mai nghe thấy một tiếng la từ xa vọng lại: “ Cướp, cướp!”. Chưa kịp hoảng hồn, Mai chợt thấy một người phụ nữ khoảng 30 – 32 tuổi đang chạy lao đến, đảo dác kiếm tìm xung quanh. Thấy Mai, cô gấp gáp hỏi:

- Con ơi ! Nãy giờ con có thấy một người con trai mặc áo xanh cầm cái giỏ đen chạy qua đây không con ? Con ơi ! Cô đang cần về quê gấp. Con có thấy con chỉ dùm cô với !
- Dạ ! Con không thấy

Người phụ nữ buồn bã nhìn xung quanh. Vừa nhìn, cô vừa khóc:

- Bao nhiêu tiền mất hết rồi, trời ơi !

Bỗng chuông điện thoại của cô reo lên, người phụ nữ vội vã nghe:

- Alo, dạ Tám hả. Dạ con ra tới bến xe rồi Tám ơi. Con con sao

Dường như đầu dây bên kia có chuyện gì bất ổn, người phụ nữ vừa nghe vừa khóc, không nói được lên lời. Sau khi trấn tĩnh lại, người phụ nữ nói tiếp:

- Con ra bến xe rồi. Có gì Tám giúp giùm con, coi giùm con con chút Tám nha.
- Tám yên tâm tiền con buôn gánh bán bưng, con gom về hết
- Dạ xe kêu rồi Tám ơi, chút gọi Tám lại liền nha.

Có lẽ cô nói vậy để đầu dây bên kia an tâm. Xong cô lại gần Mai hỏi:

- Con ơi, con bán vé phải không? Con bán cho cô cái vé đi Bến Tre đi. Con giúp giùm cô, cô cần về gấp trong đêm nay. Con cô...

Vừa nói, người phụ nữ vừa ôm mặt khóc... Cô nài nỉ Mai mãi:

- Cô đưa con cái điện thoại, lúc cô mua 500 ngàn lận. Mai một, cô có tiền cô quay lại trả cho con. Cô hứa. Xin con tin cô, xin con giúp cô !

Nhìn vào đôi mắt ầng ậng nước vì đau khổ, Mai biết cô nói thật. Mai liền gọi Bi lại, rồi lấy cái vé đi Bến Tre cuối cùng mà lần trước đưa cho Bi để giúp người phụ nữ bất hạnh này.

- Vé Bến Tre nè cô. Cô về với con cô mau đi cô.

Người phụ nữ reo lên hạnh phúc. Người phụ nữ cảm ơn Mai rồi rít, rồi hối hả chạy ra xe. Bi vì không chứng kiến hết câu chuyện nên không hiểu. Bi lấy lại chiếc vé về quê thăm bố mẹ, Bi tức giận hét lên với chị Mai:

- Chị khùng hả? Vé về quê sao cho người ta. Tết này sao về quê?

Mai đáp ứng, Bi vẫn chưa hết giận nên cứ nói lên những lời lẽ hỗn hào với chị Mai. Vừa nói Bi vừa xô ngã Mai. Mai ức quá hét lên:

- Có nhà, có ba, có mẹ đâu mà về. Bi là đứa trẻ bị bỏ rơi, Bi hiểu không hả?

- Bi sững người rồi hét lên : Cái gì? Vậy sao chị bắt Bi đi bán gom tiền về cho chị? À, Bi hiểu rồi, Bi biết rồi...Chị dụ Bi đi bán cho chị có nhiều tiền. Chị là lừa đảo. Chị là người xấu xa. Bi ghét chị!

Nói rồi, Bi ném rổ singum xuống đất, bỏ mặc Mai ở lại chạy đi. Mai khi bình tĩnh lại, vội vàng hoảng hốt đi kiếm Bi. Vừa chạy Mai vừa khóc:

- Bi ơi, đừng bỏ chị. Chị chỉ có mình em là người thân thôi!

Bi đi lang thang được hai ngày. Vừa đói, vừa mệt, Bi bỗng nhớ lại thời gian hai chị em sống bên nhau, chị Mai luôn yêu thương, đùm bọc, chăm sóc Bi. Bi ân hận ray rứt vì đã hỗn với chị nên chạy về gặp chị để xin lỗi. Đến nhà, trước mặt nó là quang cảnh tĩnh lặng, căn nhà trống trơn. Hoang mang, nó đi xung quanh gọi chị, nhưng không thấy tiếng đáp lại.

Bỗng có bác Tư hàng xóm đi qua nói với nó: “ Con đi đâu bây giờ mới về? Con biết con Mai nó lo cho con lắm không, nó kiếm con mấy ngày liền”. Nó hỏi: “ Chị Mai con đâu rồi bác? Con tìm này giờ không thấy”

Bác Tư im lặng, hình như đang có chuyện gì không nói được. Rồi bác ngập ngừng:

- Cái Mai nó đang trong bệnh viện
- Bi hốt hoảng hỏi: Sao chị con ở trong bệnh viện? Sao vậy bác?
- Nó bị xe tông gãy chân rồi. Nó đi kiếm con, chẳng hiểu đầu óc để đâu mà không chú ý xe cộ. Bị xe tải cán trúng chân. Nó nằm trong bệnh viện được một ngày rồi, bà con bữa giờ thay phiên vô lo cho nó.

Bi bàng hoàng trước tin sét đánh. Nó vồn vã hỏi:

- Vậy chân chị Mai sao rồi bác? Có chữa được không bác? Chị con sẽ lành phải không bác?

Bác Tư buồn bã lắc đầu. Bi gục xuống vì đau đớn, vì ân hận. Bác Tư lại nói: Con Mai nó thương con lắm. Nó mồ côi cha mẹ từ bé, tự mình bươn chải để sống. Rồi nó nhặt được con ngay bên vệ đường. Rồi nó đem con về

nuôi, coi như em ruột nó vậy. Bà con làng xóm thấy thương, dựng tạm cái chòi cho hai đứa bay ở. Có rau cho rau, có cá cho cá. Có đói, có khổ nó cũng không bỏ con. Nó có mình con là người thân.

Bác Tư lại móc từ túi ra cái bọc ni lông nhỏ, bên trong chứa rất nhiều tiền, Bác nói: “Còn đây là số tiền con Mai nó để dành cho con. Nó kên ráng bán được thiệt là nhiều tiền để sau này chữa bệnh cho con, cho con được bình thường như người ta. Để mai mốt tương lai xa lạn hơn, đỡ khổ hơn. Con cầm đi!”

Bây giờ thì Bi đã hiểu tại sao chị Mai lúc nào cũng để dành tiền, tất cả là để chữa bệnh cho nó. Vậy mà nó giận chị Mai, nó la chị Mai, nó bỏ chị Mai lại để Chị Mai bị tai nạn. Bỗng từ đằng xa, bác Năm hàng xóm đang đẩy chị nó vô nhà.

Nhìn thấy nó, Mai hét lên : “Bi ơi, đừng bỏ chị Mai nha. Chị chỉ có mình Bi là người thân thôi. Bi đừng bỏ chị Mai nha”.

Nó đau đớn lao đến bên chị Mai, quỳ gục xuống ôm đôi chân đã hư phé của chị mà nghẹn ngào: “Chị ơi, em xin lỗi...”

Các bạn thấy đó, tình thương giữa người với người cũng có thể xuất phát từ những con người hoàn toàn không quen biết, vô tình gặp nhau, đùm bọc nhau, và có thể hi sinh cho nhau không toan tính. Nhưng đôi khi chỉ một phút bồng bột, một chút hành động thiếu suy nghĩ cũng có thể gây tổn thương đến những người dùng cả cuộc đời để yêu thương ta. Vậy thì ngay bây giờ, chúng ta hãy yêu thương, quan tâm, chăm sóc những người thân yêu nhiều hơn nữa. Đừng để đến khi có lỗi chúng ta mới hối hận. Khi ấy dù có ân hận đến thế nào thì cũng đã quá muộn màng